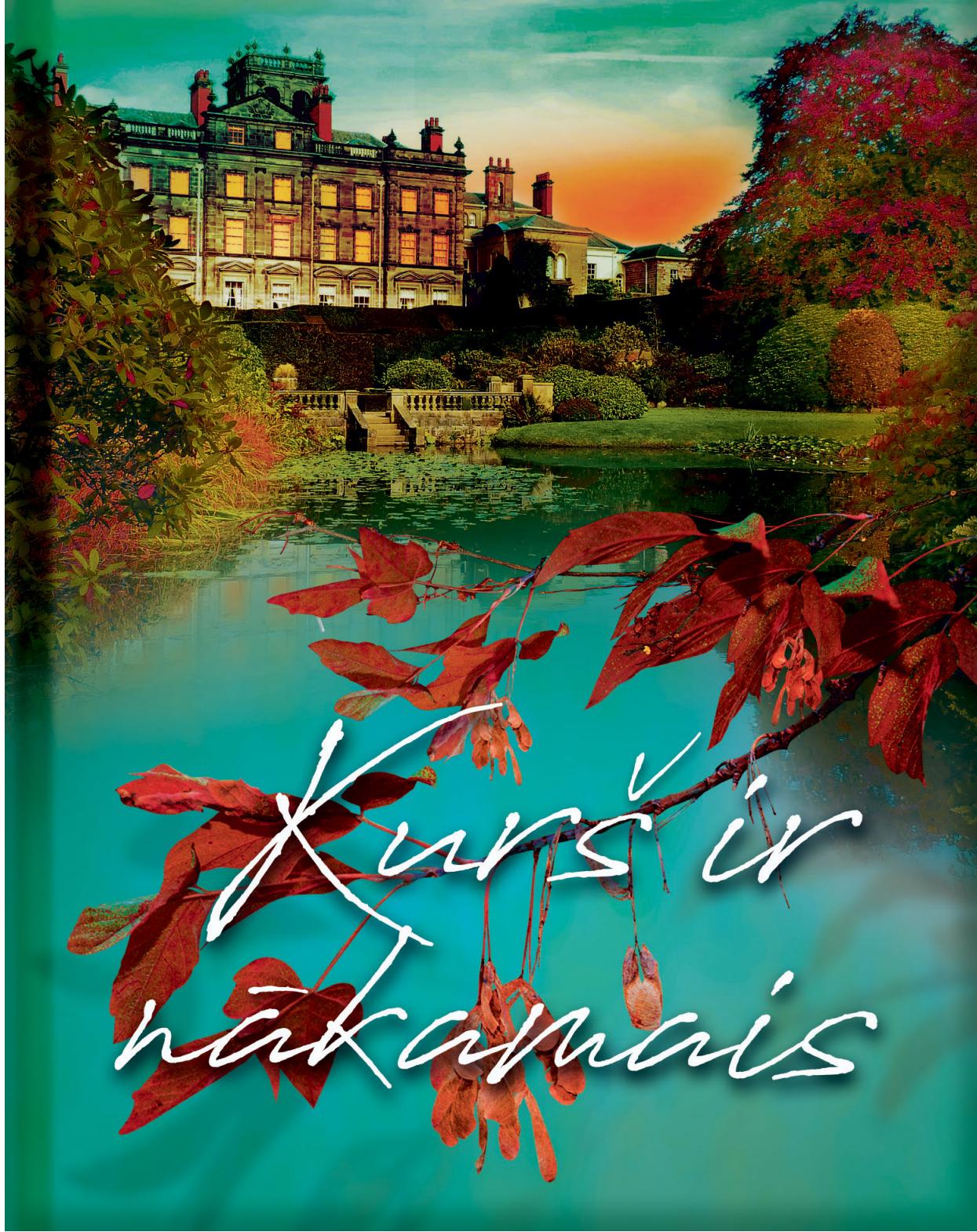

THE NEW YORK TIMES BESTSELLERS

DŽŪDA DEVERO

DŽŪDA DEVERO

*Kursīr
nākamais*

JUDE DEVERAUX

*A forgotten
Murder*

DŽŪDA DEVERO

*Kursīr
nākamais*

KONTINENTS
RĪGA

**UDK 821.111-31
De 937**

Copyright © 2020 by Deveraux Inc
All rights reserved

Džūdas Devero romāna "Kurš ir nākamais"
publicēšanas tiesības pieder
"Apgādam "Kontinents""

No angļu valodas tulkojusi Ingūna Jundze
Vāka dizains Artūrs Zariņš

ISBN 978-9984-35-992-2
© Tulkojums latviešu valodā,
mākslinieciskais noformējums,
"Apgāds "Kontinents"", 2020

Pirmā nodaļa

Okslijas muiža, lauku viesnīca Anglijā

Pirms diviem gadiem

ELFA NEBIJA GAIDĪJUSI, KA ATRADĪS LĪKI. UN PAVISAM NOTEIKTI viņa nebija meklējusi skeletu. Mīrušais bija kāds, kuru, kā liekas, neviens vairs pat neatcerējās. Cik ļoti gan viņa bija par šo cilvēku sērojusi, kad viņš pazuda! Māte toreiz viņai bija sacījusi, lai taču vienreiz beidz pinkšķēt. Četrpadsmit gadu vecumā viņa taču nemaz nezinot, kas ir mīlestība.

Bet viņa zināja!

Tagad, pēc tik daudziem gadiem, viņa vēl aizvien bija Okslijas muižā un šajā rītā slēpās no savas mātes. Kā parasti. Un tas bija tik absurdi! Viņai bija trīsdesmit astoņi gadi, bet vēlēšanās aizbēgt no savas mammītes nekur nebija pazudusi. Ja viņai nebūtu uzdāvināta tik iemīlotā kotedža, viņa būtu aizbraukusi no Okslijas. Varbūt.

Dzīvošanai šajā vietā bija savas priekšrocības. Šodien viņa bija ieplānojusi vākt dabas veltes aizsargājamajā teritorijā muižas īpašuma simt trīsdesmit akru lielās pla-

tibas ziemeļu dalā. Vietā, kas tika dēvēta par rezervātu. Viņa bija izslēgusi telefonam skaņas signālu, ielikusi aparatū svārku kabatā un to aizpogājusi. Neizbēgami pieņāks brīdis, kad māte centīsies viņu sazvanīt un tas neizdosies, bet viņa jau kārtējo reizi paskaidros, ka aizmirsusi paņemt telefonu līdzī. Elfa nevienam nebija stāstījusi, ka telefons viņai nepieciešams, lai fotografētu muižas rezervāta teritorijā atrastos augus un tos katalogizētu.

Viens fermeris bija stāstījis, ka viņa vecmāmiņa tur esot atradusi dzeltenlapu savvaļas timiānu. To varētu iepīt vītnēs, ko viņa gatavoja un pārdeva.

Rezervāts bija dučiem akru iežogotas teritorijas, kuru īpašniece, misis Gilforda, bija likusi atstāt neskartu. Tur nedrīkstēja iebraukt mašīnas, pat cilvēki nedrīkstēja tur iet cauri. Tikai neskarta daba. Īpašniece bija likusi uzstādīt zīmes ar brīdinājumiem par briesmām, bet visi zināja, ka misis Gilforda to visu darīja tālab, lai iegūtu balvu par dabas saglabāšanu un šo faktu varētu izmantot viesnīcas publicitātei.

Dzeloņainu krūmu pilnā mežā malā Elfa apstājās un ieklausījās. Viņai labi padevās sadzirdēt to, kas citiem palika klusumā tīts. Un viņa prata ieraudzīt to, kas citu acīm palika apslēpts. Tuvumā neviena nebija. Viņa bija tieva un prata kustēties tā, lai netraucētu ne dzīvniekus, ne augus. Kad viņa tuvojās, pat putni necēlās spārnos.

Vārti bija aizslēgti, un Elfa zināja, ka atslēga ir pakarināta uz āķa virtuvē, tomēr nebija uzdrīkstējusies to paņemt. Varētu gadīties, ka atslēgas pazušanu kāds pamānītu. Viņa izvēlējās rāpties pāri sētai. Tikusi otrā pusē, Elfa lēnām virzījās uz priekšu, aiz sevis atstājot vien

dažus samītus augus. Viņa negribēja, lai kāds zinātu, ka viņa te bijusi.

Elfa bija pieveikusi jau prāvu ceļa gabalu, apmēram četrus akrus. Viņas kājas skrāpēja mežrozišu dzeloņi, un kaut kas iedzēla kaklā. Kad bija aizritējušas jau pāris stundas, bet nebija ne miņas no savvaļas timiāna, viņa nolēma, ka pienācis laiks griezties atpakaļ.

Elfa nosprieda, ka ies pa citu ceļu, tādējādi neieminot taku. Viņa bija pagājusi uz priekšu tikai dažus jardus, kad zem kājām piepeši iegrūva zeme. Viņa iekrita apmēram desmit pēdas dziļā bedrē. Laimīgā kārtā Elfa piezemējās uz sūnām un gadiem ilgi gulējušām augu paliekām. Relatīvi šo piezemēšanos varēja nosaukt par mīkstu, tomēr viņa jutās apdullusi.

Pieslējusies sēdus, viņa pārbaudīja, vai nekas nav lauzts. Potīte sāpēja, un bija skaidri manāms, ka tur būs zilums, taču kopumā viņai viss bija labi.

Paraudzījusies augšup, Elfa redzēja debesis, kas pletās virs viņas. Jau drīz bija gaidāms lietus, bet viņa atradās platas un dziļas bedres dibenā. Bedres malās bija gan akmeņi, gan vienkārši zeme. Pāri bedrei bija ar vīnstīgām apaugušas vecas dzelzs restes. Tik ļoti sarūsējušas, ka brīdī, kad viņa bija tām uzkāpusi, tās bija salūzušas.

Tagad viņai vajadzēja atrast atbildi uz jautājumu, kā tikt ārā no šīs bedres.

Viņa piecēlās un pārbaudīja telefonu. Tas darbojās. Prātīgākais, ko šādā situācijā varētu darīt, būtu piezvanīt un lūgt palīdzību. Kāds fermeris noteikti ierastos ar virvi un izvilktu viņu ārā.

“Un pēc tam?” Elfa atradās vietā, kur viņai nevajadzētu būt. Cilvēki ar lielāko prieku sakliegtu uz viņu. Izturē-

tos kā pret mulķi. Piedraudētu. Pēc likuma viņai varētu aizliegt klaiņot pa muižas teritoriju. Un par to, ko teiktu māte, Elfai ne domāt negribējās.

Ja draudēja tādas sekas, nebija vērts lūgt kādam palīdzību.

Meklēdama iespēju izkļūt ārā, viņa prātoja, kādam nolūkam šī vieta bija kalpojusi. Vai tas bijis ledus pagrabs? Vai te kāds bija glabājis saknes? Pēc izskata spriežot, tas bija vairākus simtus gadu sens. Kādā brīdī tas bija aizvērts un atstāts aizmirstībai. Zemē bija vairāki dzīvnieku skeleti. Nabaga radības bija iekritušas un ārā vairs nebija varējušas izkļūt.

Viņa pagrozīja kāju, pārbaudīdama, cik tā vesela. Nebija tik jauni. Un tas bija svarīgi, jo viņai vajadzēs rāpties uz augšu. Vienā pusē akmeņi bija pārāk gludi un kāpšanai pārāk lieli, bet viņai likās, ka varēs izmantot zemes sienu, izrokot tajā iedobes, kur atsperties.

Raugoties augšup, Elfa pamanīja, ka dažas pēdas zem bedres malas bija mākslīgi izveidots padziļinājums. Turpat bija redzami vairāki akmeņi. Izskatījās, ka tie reiz bijuši sakrauti kaudzē. Pie bedres malas zeme bija nogruvusi, atklājot koku saknes, pie kurām viņa varētu pieķerties un izrausties ārā. Ja izdotos tikt līdz tai vietai, tad viņa spētu izrāpties.

Elfas kurpju zoles bija biezas un nepietiekami lokanas kāpšanai. Labāk būtu mēģināt rāpties kailām kājām. Viņa atsēja auklas un noāva kurpes. Jautājums bija – ko ar tām iesākt? Aplikt auklas ap kaklu un tad kāpt ārā? Pārāk mulsinoši un traucējoši.

Viņa pasvieda vienu kurpi augšup pret bedres malu. Ar pirmo reizi neizdevās trāpīt, taču otrā bija veiksmīga.

Lai dabūtu ārā otru kurpi, viņai vajadzēja piecus metienus. No augšas sāka birt akmeņi, un viņa ar rokām apsedza galvu.

Kāpiens bija vieglāks, nekā Elfa bija gaidījusi. Daudzus gadus viņa bija rāpusies kokos, un šī prasme tagad lieti noderēja.

Tikai sasniegusi padziļinājumu sienā, viņa apjauta, cik nobijusies patiesībā bija. Ľaujoties atvieglojumam, Elfa atspiedās pret akmeņiem. Kaudze pajuka, bet viņai bija vienalga. Bija tik labi. Viņa vairs neatradās bedres dibenā un tagad bija drošībā. Nu jau izrāpties ārā būs pa visam vienkārši.

Atspiedusies uz elkoņiem, Elfa nogaidīja dažas minūtes, ļaujot sirds ritmam klūt rāmākam. Žēl gan, ka viņa nevienam nedrīkstēs stāstīt par šo piedzīvojumu. Toties viņai vajadzēs aizklāt šo lielo caurumu zemē un cerēt, ka neviens cits tajā neiekritīs.

Elfa pievilka ceļgalus pie krūtīm un paberzēja potīti. Šī kustība bija pietiekama, lai zeme uz padziļinājuma grīdas sakustētos un skatienam atklātos kaut kas metālisks. Viņa to izraka un saprata, ka tas ir pulkstenis. Ľoti netīrs un sarūsējis. Viņa mēģināja saskatīt ciparnīcu, taču bija par maz gaismas. "Interesanti, kā gan tas nonācis šeit?" viņa nodomāja. Vai kāds to bija pārmetis pāri malai?

Turpat zemē atradās daži zari. Viņa paņēma vienu un mazliet paraknēja apkārt. Kas vēl te bija paslēpts? Bija pārāk tumšs, lai kaut ko redzētu, tāpēc Elfa paņēma telefonu un ieslēdza lukturīti. Zeme, oli un zari. Nekā interesanta.

Viņa jau grasījās izslēgt lukturīti, kad piepeši attapa, ka ir satvērusi nevis zaru, bet gan kaulu.

Elfa noelsās un spēji nometa to zemē. Lēnām, baidīdamās no tā, ko varētu ieraudzīt, viņa ar lukturīti izgaismoja tuvāko apkārtni. Viņai aiz muguras, dzīļu ēnu apvīts, atradās cilvēka skelets. Pie galvaskausa vēl turējās tumšu matu šķipsnas. Zem kauliem bija redzamas satrunējuša apģērba paliekas.

Elfa drebēdama izslēdza gaismu. Ar trīcošiem pirkstiem viņa pieskārās taustiņiem, vēlēdamās piezvanīt mātei. Viņai gribējās kliegt: "Nāc pie manis! Izglāb mani!"

"Nē!" viņa nodomāja un pārtrauca savienojumu.

Gara acīm Elfa redzēja, kas notiks, ja viņa izstāstīs par savu atradumu. Ieradīsies policija un žurnālisti ar savām zibspuldzēm. Viesnīca būs pilna ar tūristiem, kuri alkst pēc šausmu stāstiem. Okslijas muiža iekļūs grāmatās par "nāves vietām".

Elfa vairākas reizes ievilka elpu un paraudzījās augšup. Viņa ielika telefonu un pulksteni sev kabatā un rāpās ārā no bedres.

Tikusi uz stabilas zemes, viņa izvēmās. Likās, kuņģis izgriezīsies uz āru.

Joprojām kailām kājām viņa aizgāja līdz kokiem un apsēdās. Viņai bija nepieciešams laiks, lai padomātu par to, ko iesākt tālāk. Kad sirds vairs neskrēja tik strauji, viņa paskatījās uz pulksteni.

Ar īkšķiem notīrījusi pulksteņa aizmuguri, Elfa pacēla atradumu tuvāk gaismai. Bija redzams iegravēts teksts.

ŠONAM TORPAM. PIRMĀ VIETA. 1991.

Elfa atspiedās pret koku un aizvēra acis. Šons reiz bija viņas draugs. Īsts draugs. Un tas, ka viņa mirstīgās atliekas atradās šajā vietā, skaidri apliecināja, ka viņš nebija aizbēdzis, kā visi tolaik runāja.

Un Elfa jau arī toreiz neticēja ne vārdam no tā, kas tika sacīts par Šonu. Dēka. Nodevība pret visiem. Viņi vainoja Šonu pat par to, kas notika pēc tam. Viņa bija dzirdējusi sakām: "Nikijs vēl aizvien dzīvotu, ja nebūtu bijis Šona."

Elfa viņiem sacīja, ka Šons nebija tāds. Nerunājot par visu citu, viņš nemūžam nebūtu pametis zirgus bez barības vai ūdens. – Viņam kaut kas atgadījies! – viņa klieilda. – Es to zinu!

Tikai neviens jau viņā neklausījās. Katrā ziņā policijai viņas vārdi nešķita ievērības cienīgi.

Viņa ielika pulksteni kabatā, ar zariem aizklāja atvērumu zemē un devās projām no rezervāta.

Nākamajos divos gados viņa ne kāju nespēra tajā muižas īpašumu daļā. Un ne reizi viņai pat prātā neienāca kādam pastāstīt par to, ko bija tur redzējusi.

Vienīgā reakcija pēc šausminosā atklājuma bija tāda, ka viņa vēl vairāk visu paturēja pie sevis. Viņa vienmēr bija bijusi savrupniece, bet baisā piedzīvojuma rezultātā viņas "dīvaines" un "savādnieces" reputācija tikai pastiprinājās. Taču Elfu tas nesatrauca. Tā bija labāk, nekā kļūt par cilvēku, kurš Okslijas muižu sasaista ar slepkavību.

Un nebija jau tā, ka viņas klusēšana būtu pilnībā altruisma diktēta. Elfa raizējās, ka cilvēks, kurš bija Šonu tur atstājis, varētu atrast viņas kurpes. Un tad šis cilvēks zinātu, ko viņa bija redzējusi.

OKSLIJAS MUIŽA. MŪSDIENAS

Elfa, neviena neredzēta, atradās pielekamajā un tieši tur pirmo reizi izdzirdēja vārdu Sāra Medlere.

– Nekad neesmu par viņu dzirdējusi, – Elfas māte sacīja misis Izabellai Gilfordai, Okslijas muižas īpašniecei.

– Viņa maksāja par šīs vietas atjaunošanu, misis Eikina, – Izabella paskaidroja. – Esmu viņai parādā... – Viņa pavicināja roku. – Man negribas par to domāt, bet sacīsim tā, ka es nevaru viņu atraidīt. Viņa un vēl divi citi pēc trim dienām atlidos no Floridas.

– Māja ir slēgta. – Elfas māte ar troksni nolika smago vara katlu uz lielā ozolkoka galda. Lai arī bija pagājuši daudzi gadi, viņai vēl aizvien bija grūti pieņemt to, ka viņas iemīlotā Okslijas muiža ir kļuvusi par viesnīcu.

– Tieši tālab viņa ierodas. Viņa ved līdzī savu brāļameitu un pieņemto mazdēlu Džeku.

– Pieņemto mazdēlu... – Elfas māte nomurmināja, sākdamā smalcināt burkānus. – Kā noprotu, tad gribēsi, lai es viņiem gatavoju ēdienu.

Izabella sakoda zobus. Tā kā viesnīca bija slēgta uz visu martu un nebija citu viesu, jā, misis Eikinai nāksies gatavot ēdienu. Izabella zināja, ka šī ķildīgā vecā sieviete itin labprāt būs noteicēja virtuvē, kuru vēl aizvien uzskatīja par "savu", bet zināja arī to, ka viņai vajadzīga pierunāšana. Nu kāpēc, kāpēc Sāra nevareja ierasties tad, kad viesnīca būtu pārpildīta?

– Tikai trīs? – misis Eikina pārvaicāja. – Un visi amerikāņi? Es nemāku cept picu. Un nemāku pagatavot arī tos divas mārciņas smagos hamburgerus.

Izabella apvaldīja vēlēšanos izvalbīt acis. Viņa iztaisnoja plecus. – Šajā nedēļā mums būs pilna māja. Kopā septiņi viesi. Visi pārējie, izņemot Sāru, pirms dien brauks projām. Viņas abi pavadoņi dosies pacelot pa Augstkalni.

– Un ko tad šī pati? – misis Eikina vaicāja. – Ko darīs šī?

– Pieņemu, ka tu vaicā par Sāru. “Šī”, kā tu viņu nodēvēji, var darīt itin visu, ko vien viņas sirds kāros. Bet viņa paliks te viena pati, lai nodotos rakstīšanai.

– Un par ko ta’ viņa rakstis? – misis Eikina vaicāja.

Izabella bija uzlikusi plaukstu uz durvju aplodas. – To es nezinu. Viņa teica, ka internetā esot atradusi kādu senu stāstu, par kuru visi jau aizmirsuši. Kaut ko par kādu mīletāju pāri, kas abi kopā aizbēguši. – Viņa izgāja gaitenī.

– Pagaidi! – misis Eikina uzsauca, un Izabella paraudzījās atpakaļ. – Runa bija par to meiteni un puisi stalķos? – viņa dīvaini piesmakušā balsī vaicāja.

– Droši vien. Tas notika, pirms biju te ieradusies.

– Un kas atbrauks? – misis Eikina nočukstēja.

Šajā reizē Izabella tiešām izvalbija acis. – Es neatceros viņu vārdus. Sāra teica, ka šie cilvēki esot bijuši vienas grupas biedri un tajā naktī, kad tie abi aizbēguši, viņiem bijušas viesības.

– Nadīna, Baions, Klaivs un Vila, – misis Eikina maigi noteica. – Palikuši ir tikai viņi. – No viņas sejas bija pazušas pēdējās sārtuma pēdas.

Izabella par to nebija iedomājusies, taču misis Eikina droši vien bija šeit tajā naktī, kad pieminētais pāris bija aizbēdzis. Pēc misis Eikinas sejas izteiksmes Izabella noprata, ka viņai jāizturas līdzjūtīgi. Bet kālab gan viņai tas bija tik ļoti traumējoši?

– Jā, domāju, ka tā šos cilvēkus sauca. Sāra vēlas ar viņiem parunāt. Manuprāt, viņa šo bēgšanas stāstu grib izmantot, veidojot sava romāna sižetu. – Izabella nopūtās. – Bet, tā kā viņa ir pensionējusies, tas šķiet bezjēdzī-

gi. Varbūt viņai vienkārši ir kļuvis garlaicīgi. Lai kāds arī būtu iemesls, viņiem būs vajadzīgs ēdiens. Vai vari to izdarīt? Ja ne, es nolīgšu ēdienā piegādātāju.

Likās, misis Eikina ir zaudējusi runas spējas, bet viņas galvas mājiens Izabellai pateica visu, kas nepieciešams. Pēc sešām minūtēm viņa gaidīja ierodamies sešas meitenes, kuras viesnīcā visu sakops, un bija nepieciešams pārraudzīt viņu darbu. Izabella aizsteidzās uz priekšu pa gaiteni. – Atbrīvojet mani no drāmas, – viņa noteica un, saklausījusi parādes durvju zvanu, aiztraucās atvērt.

Neviena nemanīta, Elfa vēl aizvien atradās virtuves pieliekamajā. Viņa vēroja, kā māte pūlas sagrieztos burkānus ielikt katlā. Tas nebija viegli, jo viņai pārāk trīcēja rokas. Viņa nometa burkānus uz grīdas un izgāja pa sētas durvīm.

Elfa izslīdēja no pieliekamā, izlavījās cauri mājai un pēc tam ārā. Viņa aizsteidzās uz savām mājām un paķera klēpjulatoru. Viņa gribēja noskaidrot, kas īsti ir Sāra Medlere. Pēc trīsdesmit minūtēm Elfa atzvila krēslā, bet sirds likās iesprūdusi viņai rīklē. Viņa bija izlasījusi visu pieejamo informāciju: seši miljoni izdotu grāmatu eksemplāru, gadiem ilgi bijusi *New York Times* bestselleru sarakstā. Un tā tālāk un tā joprojām... Viņai tas neko neizteica.

Taču kāds neliels raksts *Miami Sun Sentinel* bija pavēstījis kaut ko Elfai daudz bütiskāku. Žurnālists stāstīja par visai nopietnām baumām, ka Sāra Medlere, viņas brāļameita un “gandrīz mazdēls” esot atrisinājuši divu senu slepkavību lietas. “Slepkavības, par kurām citi nelikās ne zinīs,” – tā bija uzrakstījis šis žurnālists.

“Kad Morisu sievietes tika brutāli noslepkavotas, cilvēkiem bija tik ļoti vienalga, ka viņi pat nepamanīja šo